

De flirtcursus

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Laura
de
Koning

De flirtcursus

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4079 6

© 2018 Laura de Koning

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam
Omslagontwerp en -illustratie Gerline Bax

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Vloekend stond Ted naast haar auto te kijken naar de ravage. Alles lag in puin. Haar hele leven. En nu ook nog de theepot die ze van haar ouders had gekregen voor hun huwelijk. Als dát geen teken was.

Ze zette haar voeten behoedzaam tussen de scherven neer om de kinderstoel, die gevaarlijk ver uit de achterbak van haar auto hing, terug te schuiven. Achter haar stond het huis dat ze vandaag voor altijd de rug toe zou keren en ze vroeg zich af wat ze het meest zou missen. De grote tuin op het zuiden met uitzicht op de eindeloze weilanden? Of de inloopkast die de gemiddelde boetiek in de stad deed verbleken? Ze concentreerde zich nu vooral op wat ze zeker niet zou missen: haar binnenkort ex-man Emile, wiens gulp opensprong zodra zijn assistente in de buurt was.

Die gedachte liet de woede weer ontbranden en ze ramde tegen de Stokke-stoel alsof het Emiles hoofd was. Ja. Dat voelde heerlijk. Nog een laatste zet en de stoel lag tussen het dak van de auto en de verhuisdozen ingeklemd. Ze had de achterbank van haar Mercedes-stationcar platgelegd, maar nog steeds pasten haar spullen er lang niet allemaal in. Het belangrijkste zat nu in de auto, de andere dozen zou ze straks wel ophalen.

Er was nog veel werk te verzetten en ze was helemaal alleen. Wat een ontzettende rottag. Het liefst zou ze in een hoekje gaan zitten huilen. In plaats daarvan koos ze het nummer van Soraya. Haar beste vriendin bood doorgaans meer troost dan de dikste reep chocolade.

‘Ted?’

‘Ik heb het gedaan.’

‘Wat? Ben je bij hem weg?’

‘Ik heb vanochtend de sleutel opgehaald bij de woningbouw en ik laad nu, *as we speak*, de eerste lading verhuisdozen in mijn auto.’

‘Oké. Dan moet ik nu eigenlijk zeggen: gefeliciteerd met je nieuwe woning.’

‘Doe maar niet.’

‘Nee. Waar zijn de kinderen? En waar is Emile?’

‘De kinderen zijn op school, die haal ik straks op. Emile is op zakenreis. Hij komt pas vrijdagavond terug. Tegen die tijd zijn de kinderen en ik vertrokken.’

‘Oké. En? Hoe voel je je nu?’

‘Als Britney Spears in 2007.’

‘Oei. Dan kom ik zo wel even naar je toe.’

Met een zucht sloot ze het gesprek af en stopte haar telefoon in haar kontzak. Ze bukte bij het hoopje scherven. Rood met witte stippen. Het handvat was afgebroken en er ontbrak een groot stuk van de pot zelf. Daar zat ze dan, sentimenteel te doen over een verdomde theepot die kapot was gevallen. Ze wist best dat zo’n stuk servies niet heel veel waard was, maar ze was er destijds dolblij mee geweest. Verdorie, nou zat ze hier ook nog midden op straat te huilen. Met haar mouw veegde ze langs haar loopneus.

‘Hulp nodig?’ klonk een stem boven haar.

Geschrokken keek ze op, ze was zo met zichzelf bezig geweest dat ze helemaal niet had gemerkt dat er een voorbijganger was gestopt.

‘Alles is kapot,’ mompelde ze.

‘Dat valt nog wel te lijmen,’ zei hij en hij raapte de het handvat op.

Met een verwaasde blik keek ze de man aan die op zijn hur-

ken naast haar was komen zitten. Er viel niets meer te lijmen. Zelfs die theepot niet.

Wat deed die man hier eigenlijk? Ze had hem nooit eerder gezien. Want dan zou hij haar zeker zijn opgevallen. Met die bruine krullen die speels tot over zijn wenkbrauwen hingen en de stoppeltjes op zijn wangen.

‘Ik kan proberen hem voor je te herstellen. Ik heb er verstand van,’ zei hij bijna verontschuldigend, alsof hij zich ervoor moest verantwoorden dat hij kapotte theepotten kon repareren.

Even haalde ze diep adem. Gebeurde dit echt? Ze had nogal veel voor haar kiezen gehad de laatste weken en dan kon je zo maar last krijgen van waanbeelden. Een tante van haar had het ook gehad en dat was ronduit griezelig geweest. Ze raakte even zijn arm aan. Ja. Hij was echt.

‘Het is maar een theepot,’ zei ze. Maar dat was natuurlijk niet zo. Deze stomme pot stond symbool voor alles wat haar door de vingers was geglipt. Gelukkig kon deze man dat onmogelijk weten, en omdat ze geen zin had in nog meer gezichtsverlies, stond ze met een ruk op.

‘Au,’ gilte ze en ze greep naar haar hoofd. In haar haast was ze vergeten dat ze pal onder de openstaande achterklep had gezeten.

‘O jee,’ zei hij met een vertrokken gezicht, alsof hij haar pijn kon voelen. ‘Gaat het wel?’

Ze zag sterretjes. ‘Ja, het gaat prima, hoor.’ Wat een afgang. ‘Weet je wat?’ zei ze in een poging de schade zo veel mogelijk te beperken. ‘Hou jij die scherven maar. Ik hoef die pot niet meer.’ Zonder op zijn antwoord te wachten duwde ze de klep dicht en stapte in haar auto.

Ted maakte de voordeur van haar nieuwe woning open. Voor haar lag de steile trap naar boven die rechtstreeks in haar woonkamer met open keuken uitkwam.

‘Maar we hebben toch al een huis,’ begon Sophie.

Ted had snel de dozen in haar nieuwe bovenwoning neergezet en was daarna doorgereden naar de basisschool van haar oudste dochter, en daarna naar de peuterspeelzaal om Emma af te halen. Nu waren ze met z’n drieën eindelijk thuis. Maar het voelde niet als thuis. En daar dachten de kinderen dus net zo over.

‘Dit is ons meidenhuisje,’ probeerde ze de stemming op te vrolijken.

‘Omdat hier geen papa’s mogen komen?’ vroeg Sophie met grote ogen. Met een samenzweerderige blik knikte Ted. Sophie liep de trap op.

‘Kom maar,’ zei Ted. Ze tilde Emma op en liep met haar naar boven.

‘Emma stáán,’ riep haar jongste dochter spartelend. Toen ze haar op de grond zette, wreef Emma driftig met haar hakken tegen elkaar om zich zo van haar schoenen te ontdoen. Toen stond ze op en liep door de woonkamer naar het halletje waar de twee slaapkamers aan grensden. Oké, ten minste één van hen drieën voelde zich thuis.

Maar Sophie stond nog steeds met een sip gezicht naast haar, alsof ze aan de vloer was vastgelijmd. Ted bukte, zo-

dat ze op ooghoogte was met haar oudste.

‘Je mag overal gaan kijken. Jullie krijgen samen een mooie slaapkamer met een stapelbed.’

‘Maar mijn oude slaapkamer is fijn.’

‘Ga toch maar even kijken.’

Met tegenzin draaide Sophie zich om en liep haar zusje achterna. Juist op dat moment ging de bel. Ted liep de trap af om de voordeur open te maken.

‘Waar is de brand?’ vroeg Soraya. Haar zwarte krullen dansen rond haar schouders.

Ted schoot in de lach en wenkte haar mee naar boven.

‘Ik zal je alles even laten zien,’ zei ze, en ze gaf Soraya een rondleiding door haar nieuwe onderkomen. Ze waren snel klaar.

‘Het is...’ Soraya legde een vinger op haar lip, ‘een schattig appartement.’

‘Schattig?’ riep Ted uit. ‘Serieus Soraya, schättig? Dat zeg je over een lelijke baby, maar toch niet over een huis?’

Soraya beet op haar lip.

‘Maar ik snap de strekking wel,’ zei Ted.

‘Zo bedoelde ik het niet. Het is gewoon anders dan je vorige huis, dit is lekker compact. Maar in ieder geval wel een nieuw begin, we gaan er gewoon iets gezelligs van maken.’

‘Een andere keus heb ik ook niet.’

‘Dat is waar.’ Fronsend keek Soraya haar aan. ‘Je blijft er aardig rustig onder.’

‘Van de buitenkant lijkt dat misschien zo. Vanbinnen voel ik me als een konijntje op een verkeersplein.’

Soraya gaf haar een knuffel. Net op dat moment kwam Sophie aanlopen met Emma aan de hand.

‘Mam?’ zei ze zacht.

‘Wat is er, lieverd?’

‘We willen de kamer niet.’

Ted sloot haar ogen en telde tot tien.

‘Wanneer zijn we hier klaar?’ vervolgde Sophie. ‘Emma en ik willen naar huis.’

Ted kneep in de brug van haar neus. *Oh boy.*

Ted vouwde de montagehandleiding van het stapelbed uit en legde hem voor zich neer. Vanochtend had ze bij IKEA meubels gekocht. Wat ze had gekocht paste maar net in haar auto. Ze moest alles zelf in elkaar zetten en dat schrikte wel wat af, maar hoe moeilijk kon het zijn? Iedere idioot kon een paar kastjes en twee bedden in elkaar schroeven.

De handleiding had veel weg van een strip. Een tekening van twee mannetjes maakte duidelijk dat je dit bed met z'n tweeën in elkaar moest zetten. Deprimerend. Als zelfs IKEA geen begrip had voor haar status als single moeder, hoe moest dat dan verder? Nou ja, eerst maar uitpakken. Dat het monteren nog best ingewikkeld zou worden, begreep ze toen ze alle onderdelen uit het pakket had gehaald. Ze gooide het karton en de plastic verpakking in een hoek en begon de plankjes en latten uit te stallen. Je moest altijd zorgen dat je overzicht had. Volgens de IKEA-strip had ze verder alleen een schroevendraaier nodig. Zelfvoorzienend als ze was had ze die natuurlijk wel. Of nou ja, ze had gewoon de stoffige gereedschapskist van Emile van zolder gehaald voor ze uit hun huis vertrok. Hij zou dat ding in geen honderd jaar missen, het was ooit aangeschaft omdat een man nou eenmaal gereedschap nodig had, maar Emile wist er niet mee om te gaan. Tenminste niet met dát gereedschap.

Een halfuur later stond pas een klein deel van de ombouw van het stapelbed voor de meiden. Ze had eigenlijk een uurtje inge-

calculeerd voor het bed en de kast, maar toen ze voor de derde keer alles uit elkaar moest halen omdat ze wéér een plankje verkeerd om had gemonteerd, wist ze dat ze haar kluskwaliteiten iets te optimistisch had ingeschat.

De eerste nacht in hun nieuwe huis konden ze ook wel op een matras op de grond slapen, besloot Ted tegen het einde van de middag. Ze moest opschieten, want de meiden moesten over een halfuurtje worden opgehaald. Ze schoof alle dozen en troep naar de kinderkamer en sneed de verpakking van twee opgerolde matrassen open. Hun dekens erop en kussens erbij, en klaar was Kees. Ze klemde een hoeslaken dat ze overhad tussen het raam en het kozijn als gordijn. Dit was hartstikke avontuurlijk zo, het ging er gewoon om hoe je het bracht, de meiden zouden het geweldig vinden. Ze zou op weg naar de bso nog even wat lekkers halen en dan zouden ze hier vannacht kamperen. Morgen kon ze de rest in elkaar zetten.

Toen ze zag dat ze inmiddels aan de late kant was om de meiden op te halen schoot ze in de stress. En toen ze in de auto zat, belde tot overmaat van ramp Emile. Verdorie. Ze had dit gesprekje willen voorbereiden, maar door alle sores rondom haar verhuizing had ze er geen minuut meer aan gedacht.

‘Ik wilde zeggen dat ik vanavond tegen acht uur thuis ben.’

‘Dan zijn wij er niet meer, Emile.’

Het bleef even stil.

‘Dus je wilt dit echt doorzetten? Ga je zomaar weg?’

‘Het komt niet bepaald uit de lucht vallen, hè.’

Hij gooide er een hele reeks scheldwoorden uit. Ted liet hem uitrazen.

‘We moeten praten,’ zei hij uiteindelijk.

‘Dat hebben we lang genoeg gedaan.’

‘Ik heb je toch gezegd dat ik je niet kwijt wil.’

Ze zuchtte. ‘Waar ben je geweest de afgelopen week? Je was toch met haar?’

‘We hebben gewerkt,’ zei hij quasiverontschuldigend. Ted werd er op slag misselijk van.

‘Doe jezelf dit nou niet aan, Ted. Je kunt toch nergens heen.’

‘Ik heb al een ander huis. De meisjes mag je natuurlijk zien zo vaak je wilt.’ Dat kon ze makkelijk zeggen, Emile had toch nooit tijd voor de kinderen.

‘Waar wil je dan van leven? Je kunt geen kant op zonder het zakgeld dat ik je geef.’

‘Wat een rotopmerking, Emile. Ik heb alles opzijgezet om voor jouw kinderen te zorgen. Ik red me wel en ik neem aan dat jij je verantwoordelijkheid neemt.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Wat dacht je van alimentatie?’

‘Je krijgt geen rooie cent.’

‘Dus we moeten dit via de rechter spelen?’

‘Je doet maar, mens.’

Hij had de verbinding verbroken. Ted parkeerde haar auto voor de bso en stapte uit om de meisjes op te halen. De hufteer.

‘Dus ik heb bedacht dat ik mijn auto maar ga verkopen,’ zei Ted door de telefoon tegen Soraya. Het was avond en de meisjes lagen eindelijk te slapen. Ze hielden toch niet zo van kamperen als Ted gedacht had, maar uiteindelijk waren ze naar bed gegaan. Ze was bij hen gebleven tot ze allebei sliepen, en hoewel ze het liefste was blijven liggen, was ze toch maar weer opgestaan. Er moesten oplossingen worden bedacht. Ze moest zorgen dat ze ergens geld vandaan haalde om van te leven. Ze had geen spaarpot en geen inkomsten. Dat was het probleem. Toen ze na de geboorte van Sophie was gestopt met werken, had ze niet kunnen vermoeden dat ze er ooit zo voor zou komen te staan. Emile verdiende genoeg geld om het gezin te onderhouden en ze was nu eenmaal graag thuis bij de meisjes.

‘Je doet Nelson weg?’

‘Nee, joh,’ zei Ted. Soraya doelde op het Volkswagen-busje dat nog bij Emile in de garage stond. Het busje uit 1961 dat was omgebouwd tot kampeerbusje. ‘Die kan ik niet verkopen. De motor is stuk en hij is voor de helft van mijn broer. Tijn zou me vermoorden als ik Nelson zou verkopen.’ Haar broer mocht dan al tien jaar in het buitenland zitten, hij was verknocht aan het busje.

‘Ga je er zomaar mee akkoord dat Emile je geen geld geeft?’ vroeg Soraya.

‘Nee, maar het kan wel even duren voordat ik hem heb overtuigd van zijn plichten. En tot die tijd moet er toch brood op de plank komen.’

‘Je mag wel wat geld van mij lenen.’

‘Lief, Soraay. Maar daar wil ik het liefste niet aan beginnen. Ik ga mijn Mercedes verkopen. Die levert vast genoeg op om het even mee uit te zingen.’

‘Maar je hebt toch vervoer nodig?’

‘Ik kan toch op de fiets gaan? Jij hebt ook geen auto, dat is best te doen. En anders kan ik Nelson laten repareren.’

‘Als het maar geen overhaaste beslissing is.’

‘Maak je niet druk. En ik denk hard na over een oplossing voor de lange termijn. Ik moet iets bedenken waar ik geld mee kan verdienen.’

‘Ik moet ophangen. Mijn klant is er. Ik kom van de week wel even langs, dan bedenken we een plan,’ zei Soraya en weg was ze.

Ted gooide de telefoon naast zich neer op de bank. Ze zou Emile weleens laten zien dat ze echt niet van hem afhankelijk was. Op korte termijn was de verkoop van haar auto de eerste stap, maar ze moest ook dringend op zoek naar werk. Op dit moment was ze bereid ieder baantje aan te nemen dat ze kon vinden, dan zou ze daarna rustig op zoek kunnen gaan naar een uitdagende baan. Ze schatte haar kansen niet heel hoog in. In haar laatste functie had ze een team van vijf mensen onder zich gehad en een budget van vier miljoen beheerd. Samen met haar team had ze campagnes bedacht om nieuwe drankjes op de markt te introduceren. Ze was succesvol geweest, maar het was zo lang geleden. En de banen lagen niet bepaald voor het oprapen op het moment, dus een job in de marketing zou moeilijk te vinden zijn, zeker voor iemand die er zeven jaar uit was geweest en die alleen parttime wilde werken. Maar misschien moest ze gewoon omdenken: ze kon ook iets heel anders gaan doen, dit was tenslotte het begin van een nieuw leven. Thuiswerken of een webwinkel beginnen of zo. Daar moest ze eens goed over nadenken.

Soraya haalde diep adem en wierp een blik op de blauwe lucht boven haar. Dit was het leukste werk dat ze zich voor kon stellen, maar sommige klanten haalden het bloed onder haar nagels vandaan.

‘Hier ga ik echt niet liggen hoor.’ De vrouw voor haar wees naar het grasveld, dat bestrooid leek met madeliefjes.

‘Deze oefening moeten we toch echt op de grond doen, Rita.’

Rita schudde haar hoofd, een beweging die haar onderkinen deed meedeinen. ‘Maar misschien ligt er wel hondenpoep. En zitten er beestjes. Kleine kriebelbeestjes die in mijn kleren kruipen.’

Met een zucht zakte Soraya door haar knieën en deed alsof ze de ligplek van haar klant inspecteerde. Met haar ogen dicht snoof ze de geur van het malse voorjaarsgras op. Het deed haar denken aan al die fijne dingen die de lente te bieden had: wakker worden van vogelgekwitter, op terrasjes genieten van de zon op je gezicht en eindelijk weer zonder jas naar buiten.

‘Ik vind het zo ook eigenlijk wel genoeg,’ klonk het boven haar.

Soraya deed haar ogen open en sprong op. ‘Hoezo, “genoeg”?’

‘We hebben dat hele stuk al gerend.’

Dat was niet waar, ze hadden in totaal misschien honderd meter gerend, de rest van de route hadden ze wandelend afgelegd. En niet eens omdat de lichamelijke gesteldheid van Rita hardlopen niet toeliet, maar vooral omdat ze zich niet liet motiveren. Als personal trainer zou motiveren een van Soraya’s

sterke punten moeten zijn, maar vandaag had ze jammerlijk gefaald. Rita was niet vooruit te branden.

‘Dat was voor je conditie. Deze oefeningen doen we om je spieren op te bouwen.’

‘Ik ben echt doodmoe.’

‘Dat is een teken dat je hard gewerkt hebt. Nu maken we onze training af met de grondoefeningen en dan ben je klaar. Dan kun je echt supertrots op jezelf zijn. Jij bent naar me toe gekomen om fit te worden, en je kunt dit. Kom op, Rita.’

Ietwat onhandig liet Rita zich op handen en knieën zakken. Soraya toverde een glimlach op haar gezicht en nam een zijwaartse plankhouding aan.

‘Laat je knie maar op de grond rusten, dan is het iets minder zwaar. Zo ja,’ moedigde ze Rita aan. Rita’s gezicht werd rood en ze perste haar lippen op elkaar.

‘Ademen. Door je neus in, door je mond uit.’

Met een doffe bons liet Rita zich vallen, en ze rolde op haar rug. Haar korte armen vielen slap langs haar lichaam en ze deed Soraya denken aan een zeehond.

‘Oké, we gaan dit bij de volgende training verdiepen. We doen nu alleen nog wat stretchoefeningen.’

Rita rolde op haar zij. ‘Ik kan echt niet meer.’

‘Stretchoefeningen zijn heel ontspannend en bovendien moet je ze doen, anders heb je morgen spierpijn.’

Rita mompelde wat onverstaanbaars en volgde Soraya’s voorbeeld door op haar rug te gaan liggen met haar benen omhoog.

‘Je knieën zo ver mogelijk naar je borst toe trekken. Zo ja. Goed zo.’ Soraya liet haar hoofd in het zachte gras zakken en keek opzij naar een groepje kleine kinderen in het speeltuintje verderop. Joelend renden de peuters onder het klimrek door naar hun moeders die op een bankje zaten te keuvelen. Een jongetje legde zijn kleine plakhandjes op zijn moeders wangen en kroop toen bij haar op schoot. Soraya glimlachte. Wat moest

dat heerlijk voelen als je kindje zo lekker bij je kwam zitten. Het was altijd haar wens geweest om moeder te worden, het liefst van drie of zelfs vier kinderen. Maar ze werd dit jaar negenen-dertig en ze had niet eens een relatie.

Haar gedachten werden ruw verstoord door het geluid van een harde scheet. Rita keek haar met grote ogen aan en ging zitten. 'Sorry hoor, die floepte er zomaar uit,' zei ze. Soraya kon niet peilen of ze zo rood zag van schaamte of van inspanning.

'Geef niks, hoor. We zijn wel klaar voor vandaag. We gaan naar de auto,' zei Soraya en ze stak Rita een hand toe om haar overeind te helpen. Samen liepen ze naar het parkeerterrein bij het park, waar Rita haar zwarte Mini had geparkeerd. Ze trok de achterklep open en haalde een pluizige roze handdoek uit de kofferbak, die ze in haar nek legde.

'Nou, het was een fijne training,' zei Rita. 'Volgende week weer hier?'

Soraya knikte en keek toe hoe Rita haar mobiel pakte en een nummer koos.

'Hallo, met Rita. Zitten jullie al aan de lunch? Ik kom iets later, ik ben met mijn personal trainer op pad. Je weet wel, bootcamptraining. Ze heeft me zo ontzettend afgemat vandaag.'

Soraya draaide zich om en liet alle inspanning van het afgelopen uur van zich afglijden. Kennelijk was Rita tevreden, en daar ging het uiteindelijk om.

Ted schoot in haar joggingbroek en ging op de bank zitten voor een welverdiend rustmomentje. Ze had Sophie naar school gebracht en met Emma de eendjes gevoerd, boodschappen gedaan en haar een verhaaltje voorgelezen. Nu mocht Emma een paar minuutjes op de iPad, zodat Ted even kon bijkomen. Ze keek rond in de woonkamer. Ze woonde hier nu een week en het mocht dan een puinhoop zijn, het was wel háár plekje. Tegen de muur stonden plastic kisten met kinderspeelgoed. Daarnaast kartonnen verhuisdozen, driehoog opgestapeld, naast een mand met schone was die ze nog moest opvouwen. Een kleine eettafel met twee Stokke Tripp Trapps en twee eetkamerstoelen die ze gewoon had meegenomen. De hele bovenwoning was niet groter dan de slaapkamer in haar oude huis, maar ze mocht niet klagen: de woning was pasgeleden helemaal gerenoveerd, ze had niet eens hoeven schilderen. En de ligging was prima. Lekker in het centrum, zodat ze geen auto nodig had.

Shit.

De auto.

Wanneer was die afspraak bij de Mercedes-dealer? Ze keek op haar mobiel, checkte haar e-mail en keek toen op de klok. Ze had nog een halfuur om zich op te frissen en erheen te rijden. Tenzij ze het gewoon afzegde, dat was het makkelijkste. Nee. Koe bij de horens vatten. *Hup, Ted.*

Snel kleepte ze zich om en draaide haar haar in een knot.

‘Niet mee,’ krijste Emma met een vuurrood hoofd terwijl Ted haar voetje in een laarsje dwong. Het zweet brak haar uit. Net toen ze de rits dicht had, zag ze dat Emma zich alweer uit de andere laars had bevrijd. Met een spartelende peuter onder haar arm en de laars in haar hand hengelde ze haar tas van de kapstok en liep ze naar beneden.

Op de parkeerplaats naast het gebouw knipperde haar Mercedes opgewekt. Ze trok het portier open en zette haar krijsende kind vast in de autostoel. Ted blies een lok haar uit haar gezicht en gooide het laarsje op de achterbank.

Zodra ze de weg op draaide ging het krijsen over in klaaglijk gejengel. Ted probeerde het te negeren. Met een verhit gezicht reed ze het terrein van de Mercedes-dealer op.

En toen gebeurde het.

Er klonk een schrapend geluid van metaal op metaal. Ze trapte vol op de rem.

O nee.

Niet dit. Niet nu.

In haar haast had ze de bocht te ruim genomen toen ze vooruit wilde inparkeren. Daarbij had ze een auto die voor de deur van de garage stond geschampt.

Zelfs Emma was stil geworden achterin. Ted stapte uit en zag dat alleen haar bumper beschadigd was. Dat viel godzijdank mee. Maar de andere auto, een Volkswagen Caddy, had diepe krassen over de hele lengte. Verdorie. Een paar meter verderop zwaaide een deur in de hoge glazen gevel open.

‘Dat is mijn auto,’ riep de man die naar buiten kwam. Zijn donkere haar hing in zijn gezicht en baardstoppeltjes wierpen een schaduw over zijn kaken.

‘De theepotman,’ mompelde ze.

Hij leek haar niet te herkennen. Haar blik dwaalde af naar de schade aan haar auto. Dit was haar laatste vangnet, de enige bron van inkomsten nu Emile zo onuitstaanbaar deed.